

Đề bài

Kể lại tâm sự của
cây bàng (hoặc cây
phượng) non bị lũ
trẻ bẻ cành lá.

Bài làm

Các bạn thân mến! Các bạn có biết vì sao các bạn có thể sống khỏe mạnh mỗi ngày không? Các bạn có thể tưởng tượng bạn sẽ sống ra sao nếu tất cả cây cối nhà chúng tôi đều biến mất! Các bạn sẽ không được hít thở không khí trong lành! Các bạn sẽ không có bóng râm che mát! Và còn biết bao tai họa sẽ xảy ra đây. Trong mái trường này, họ nhà bàng chúng tôi đã đem lại cho các bạn những điều tốt đẹp.

Nhân dịp năm mới, nhà trường đem tôi về trồng thay cho cây bàng năm trước bị bão đánh đổ. Được về sống ở môi trường này tôi sung sướng lắm. Vì hằng ngày tôi sẽ được các bạn chăm sóc yêu thương, được nghe, được thấy các bạn ca hát, nô đùa. Hằng ngày các bạn cho tôi uống nước, nhất sâu cho tôi, những hôm trời nắng to, thương tôi còn nhỏ yếu, các cô, các bạn còn che chở cho tôi khỏi bị nắng làm héo lá. Chỉ một thời gian sau, thân của tôi đã to hơn trước và cao hơn trước, những chiếc lá non mới lại bắt đầu nhú lên, trông thật mỡ màng và tràn đầy sức sống. Tôi thậm chí chẳng mấy chốc tôi sẽ lớn bằng các anh các chị nhà bàng được trồng cách đây mấy năm. Tôi mơ ước mình sẽ lớn thật nhanh, ra nhiều cành lá để các bạn gái còn chơi nhảy dây, các bạn nam sẽ đá cầu dưới tán lá xanh rì, mát rượi của tôi. Và tôi muốn mình sẽ vươn thật cao, tán tỏa ra thật rộng, để cho các bạn thật nhiều bóng mát.

Buổi sáng, tôi thức dậy thật sớm vươn vai, rung rinh những chiếc lá non xanh mỡ chuẩn bị chào đón các bạn nhỏ đến trường. Đến chiều tôi lại nghiêng nghiêng cái thân hình nhỏ nhắn của mình để tạm biệt mọi người.

Cuộc sống của tôi cứ êm ả trôi qua và có lẽ tôi sẽ lớn nhanh như thổi nếu như không có buổi sáng ấy. Tôi nhớ mãi hôm đó là một buổi sáng chủ nhật, tôi đang buồn vì sáng nay các bạn đều nghỉ học bỗng tôi nghe thấy tiếng lao xao của một vài bạn nhỏ, tôi sung sướng mừng thầm vậy là tôi đã có bạn chơi. Tôi nhận ra đó là các bạn học lớp 6. Sau một hồi đi dạo quanh sân trường nô đùa ầm ĩ, các bạn dừng lại nghỉ chân ở ngay cạnh tôi! Tôi đứng đưa trong gió khoe những chiếc lá mỡ màng để chào đón các bạn. Trong tiếng gió tôi thì thầm: Chào các bạn thân yêu!

Đáp lại tấm lòng hiếu khách của tôi, một bạn nam lên tiếng:

– Chơi từ nãy chán rồi thôi bọn mình thử đi tìm hiểu cây bàng mới lớn này xem sao.

Nghe vậy, tôi giật mình. Một cậu đứng lên chạy vòng quanh thân tôi, lấy chiếc que vạch vạch như tìm một cái gì đó. Bỗng cậu reo lên.

– Ôi các cậu ơi, cây này lắm rễ lắm, chúng mình thử cắt bỏ đi vài cái rễ xem nó có sống được không?

Nghe xong tôi thấy bùn rùn hết cả người. Nhưng chưa kịp định thần một cậu đã lấy tay vặt luôn hai chiếc rễ nhỏ phía ngoài của tôi. Tôi thét lên đau

đón, nhựa tứa ra, cả thân cây như muốn đổ gục xuống. Nhưng cũng may tôi đã cố gắng đứng vững được, tôi cắn răng chịu đựng, và tôi thốt lên rằng:

– Tôi đau lắm các bạn ơi. Các bạn chỉ đứt một tí tay, chảy một chút máu thôi các bạn đã òa khóc rồi. Thế mà các bạn lại hành hạ. Tôi òa khóc nức nở. Nhưng chẳng ai thấy được những giọt nước mắt đang lăn dài của tôi. Họ vẫn thản nhiên trêu đùa nhau. Tôi đau đớn và chưa kịp định thần thì trước khi đi, một bạn lại tiện tay bẻ luôn cái ngọn non nớt vừa nhú của tôi.

Tôi hoảng hốt hét to:

– Trời ơi đau quá! Các bạn thật độc ác. Các bạn giết tôi rồi.

Tôi ngất đi, cả thân của tôi rũ xuống, phải mất một ngày sau tôi mới tỉnh và lúc đó tôi mới tin rằng mình vẫn còn sống. Nhìn vết thương vẫn còn đang rỉ những giọt nhựa, tôi đau đớn nhận ra mình sẽ không thể vươn lên cao được nữa. Tôi phải mang một vết thương suốt đời. Tôi gắng gượng đứng khăng và hít khí trời.

Sáng hôm sau, các bạn nữ chạy đến chăm sóc tôi. Các bạn tỏ ra rất bức tức khi thấy tôi đã bị hành hạ như vậy.

Nhờ có sự chăm sóc động viên của các bạn, tôi thấy đỡ đau đớn hơn nhiều. Và cũng thật may mắn, sau một thời gian tôi đã hoàn toàn hồi phục.

Và từ đây, tuy tôi chẳng cao nên được là bao nhưng những tán lá lại mọc ra rất nhiều và thật khỏe mạnh. Ngày ngày các bạn vẫn vây quanh bên tôi, và có lẽ ân hận vì hành động trước đây của mình, các bạn trước đã từng bẻ cành non của tôi giờ tỏ ra rất yêu quý tôi, thỉnh thoảng mang nước tưới cho tôi và trong lúc giờ ra chơi các bạn còn ra ngồi dựa vào thân tôi để học bài, hóng mát.

Tôi cũng không còn oán giận các bạn đó nữa, nhưng tôi chỉ muốn nói rằng chúng tôi cũng là một cơ thể sống, chúng tôi cũng biết đau, biết giận hờn.

Nhưng tôi vẫn còn buồn vì thỉnh thoảng tôi vẫn bắt gặp có bạn chẳng có ý thức bảo vệ chúng tôi. Các bạn ngang nhiên bẻ cành vặt lá làm tổn thương đến họ hàng nhà cây chúng tôi.

Các bạn ơi! Hãy bảo vệ chúng tôi, việc làm đó cũng có nghĩa là bạn đang bảo vệ chính cuộc sống của mình.